

NOTA DE PREMSA

9/11/2016

El II Congrés de Serveis Socials. Violències en els escenaris actuals reuneix 500 professionals per compartir models teòrics i d'intervenció

- **El Congrés analitza les formes de violència i la intensitat amb què les pateix la societat catalana**
- **Les dues jornades d'anàlisi i reflexió interdisciplinària integren l'enfocament teòric i el punt de vista pràctic dels especialistes que treballen en els serveis socials**

Durant dos dies, el 9 i 10 de novembre, el **II Congrés de Serveis Socials. Violències en escenaris actuals** reuneix 500 professionals dels serveis socials d'arreu del país amb els experts més rellevants per analitzar les diverses manifestacions de violència que conté la societat catalana i traçar les línies d'intervenció que haurien de compartir els agents que treballen per pal·liar-la. Estructura el Congrés un recorregut pels àmbits o escenaris en què es manifesten les violències, gràcies a 35 ponències i 3 taules rodones, que es poden seguir al moment a twitter, al @2css16 i al #CSSB16.

Ha obert el Congrés una reflexió sobre les particularitats de la violència que es manifesten en les societats modernes i globalitzades dels països desenvolupats. Pel dr. Antonio Andrés Pueyo, catedràtic de Psicologia de la Universitat de Barcelona, tradicionalment, la violència s'entenia com a criminal o marginal, i per tant se n'ocupaven el sistema jurídic, penal i policial. Actualment, però, la violència ha envaït la vida quotidiana, cosa que fonamentarà noves regulacions que establiran lleis futures per tractar les noves especificitats; en poden ser exemple violències com l'assetjament escolar, la violència de fills a pares, el maltractament a gent gran. Les noves regulacions, però, no sempre garanteixen l'efecte desitjat -anul·lar la violència- sinó que, de vegades, enceten un procés de revictimització. Per exemple, les sancions a la pràctica de la prostitució fan augmentar el deute econòmic que tenen les persones que l'exerceixen a les màfies que les forcen a exercir-la, cosa que cronifica la relació d'abús.

El segon tipus de violència que aborda el Congrés és la violència intrafamiliar, molt diversa, però que comparteix l'escenari domèstic. Segons Mercè Cartiè, responsable de l'Equip de d'Assessorament tècnic en l'Àmbit de Família del Departament de Justícia, la més estesa és entre cònjuges, però també hi ha violència de pares a fills i de fills a pares, tant quan els fills són encara menors o quan són adults i es practica contra persones grans. Les violències exercides poden ser simultànies, però les més habituals són la violència psicològica, la física, la sexual i l'econòmica. La violència intrafamiliar impacta sobre tots els membres, encara que n'hi hagi que no siguin

víctimes directes de les agressions. Per tant, els serveis socials han d'actuar en tots els integrants de la família, des del servei públic en què són usuaris. Per uns, l'escola, per altres, els centres de salut d'atenció primària, els hospitals o la comissaria dels Mossos.

En tercer lloc, la violència entre iguals, que també té múltiples modalitats i contextos. Hi ha casos de violència entre menors als centres d'educació infantil, però com a assetjament intencionat i violent s'intensifica als centres d'educació secundària. Per José Ramón Ubieto, psicòleg del SSB-IMSS de l'Ajuntament de Barcelona, freqüentment l'assetjament s'origina en la no acceptació dels canvis -psicològics i corporals- que viuen els adolescents, que els agressors projecten i sancionen en terceres persones.

Tanmateix, també la desigualtat genera violència. Especialment, per Roser Nin -educadora Social i Doctora en Antropologia- la violència originada en les desigualtats múltiples (joventut, immigració, exclusió social) que els programes socials atenen en funció d'una sola condició: edat, renda, etc. Es genera, consegüentment, una violència institucional, quan els serveis públics atenen unes dificultats concretes i no unes altres. També en els casos de mala praxi o negligència; tal com informa Ramón Llorente, president del Fòrum de síndics, síndiques, defensors i defensores locals de Catalunya, la violència institucional pot ser per acció o per omissió: sovint, les persones més necessitades són les que tenen menys recursos personals per sol·licitar l'ajut de les institucions.

La violència d'estat, en canvi, es manifesta per omissió quan l'estat no impedeix que es vulnerin drets reconeguts (per exemple, a l'habitatge; per exemple quan no evita la violència laboral no impedit la vulneració dels drets laborals). Segons Felipe López-Aranguren, sociòleg, també hi ha violència d'estat activa, a través de lleis repressores. Per Alba Cuevas, portaveu de SOS Racisme Catalunya, el Centres d'Internament d'Estrangers són institucions repressores que executen la violència d'estat, el racisme d'estat, quan priva de llibertat persones no condemnades penalment.

També hi ha violència a Internet, especialment a través de les xarxes socials. Una modalitat és el ciberassetjament, que habitualment es canalitza per les xarxes socials. Per aquest motiu, és més freqüent entre joves, i victimitza especialment les dones adolescents. Segons Roc Masiques, psicòleg del Centre Jove de Salut de l'Ajuntament de Girona, qualsevol tret que generi una diferència origina l'aparició de diverses formes de discriminació com l'homofòbia, la transfòbia, la xenofòbia, etc.

Per últim, la violència de gènere, que malgrat s'ha actuat amb noves regulacions, campanyes informatives, campanyes de sensibilització, campanyes educatives, etc. continua amb la mateixa intensitat any rere any.

El Congrés, a més de reflexionar sobre tots els tipus de violència, també presenta 12 ponències amb intervencions pràctiques destinades a corregir cadascuna de les modalitats de violència.